

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Избијен из седла...

(26)

– Погледао је на сат. Имао је још времена до ручка. Морао је да се прошета. Није сумњао да ће Дипре доћи на састанак. Уживао је замишљајући старог вука кад дозна за његову поруку. Ако га не удари кап ручаће с њим заједно код „Два франка“. Јер Гастон је почео да враћа шамаре које је примао у канцеларији славнога менаџера. Сада је био Дипре тај, који није могао да бира. Он који је навикао да сви долазе њему, да скрушено примају његове услове, да се повињавају његовој вољи, да играју како он свира, морао је да дође на састанак с Гастоном тамо где му је то било одређено. Он је морао да прима услове уместо да их поставља. Доживети тако нешто заиста је било вредно борити се.

Гастон је накривио мало шешир, кицошки, испрсио се и певушећи тихо кроз стиснуте зубе продужио своју шетњу.

ГЛАВА ЧЕТРНАЕСТА Избијен из седла

Гостионица код „Два франка“ била је мала кафаница, смештена у једној страћари у улици Питал, спљоштена између две палате, иако увучена, тако да је била заклоњена и није се лако примећивала. Кафана се састојала од једне једине просторије, нешто веће од две обичне собе. Свега неколико столова било је смештено у овом малом простору. Келнераја није било, већ су келнери, служећи госте, доносили јело и пиће из суседне просторије.

Иако овако неугледна и забачена кафана код „Два франка“ била је чувена у то време у Паризу и привлачила је баш због оваквог свог оригиналног изгледа. Она је подсећала на стари Париз и будила успомене на живот из прошлог столећа.

Код „Два франка“ вино је било добро, а јела изврсна. Зато је у подне било тешко добити место. Али Гастон се зато није бринуо. Од како се Милош налазио на селу он је стално ручавао у овој кафаници и за њега је сто увек био резервисан.

Као обично Гастон је дошао око једног сата и прво свратио у кујну, да се поздрави са газдарицом. Крчмар је био његов друг из детињства и зато се Гастон осећао у овој кафаници као код своје куће. Пошто је наручио ручак и рекао да има госта, сео је за свој сто и раширио најновије издање Пари соара. Пред њим пенушала се чаша пива. С највећим задовољством Гастон је читао чланак пред почетак нове боксерске сезоне. Изненадио се кад је угледао вест о гостовању у Милану. Све је то, међутим, ишло њему у прилог и зато је спокојно очекивао развој догађаја.

Било је скоро пола два, када се на вратима указа пуначка фигура Дипреа. Прилазио је клатећи се, носећи с муком својих сто килограма, брекћући при сваком кораку, провлачећи се с муком између столова.

Угледавши га Гастон се љубазно насмеши. Дипре му је прилазио намрштен, скупљених обрва, мерећи га оштро својим ситним, лукавим очима. Испружио му руку и свалио се на столицу.

– Пиво или нешто друго? – питао је Гастон.

Дипре је затресао главом, одбијајући.

– Не пијем ништа пре јела. Гладан сам као вук.

А затим је додао, подижући обрве:

– Да си ме ма где звао на неко друго место не бих дошао. Али код „Два франка“ добро се једе.

Било је оправдање пораза, али се Гастон на то није освртао. Наредио је келнеру да донесе ордевр. Ћутали су. Избегавали су да отпочну разговор о послу. Дипре је мајсторски скривао своју зловољу и ничим није показивао да је унижен што је пристао да дође на састанак. Гастон се, међутим, није дао преварити. Он је знао да се иза маске равнодушности крије разбешњена животиња, која је с муком савлађивала своју срџбу. Морао је да буде веома опрезан и тактичан. Противник је опасан и лукав. А њему је било стало да га подвргне својој вољи. Јер Гастон је знао да све ипак зависи од Дипреа. Без његове помоћи Мишел је био изгубљен за Париз. Сви Гастонов планови вртели су се, међутим, око Палате спорта. Он је желео да Мишел остане у Паризу и да покуша да освоји титулу првака света, а то је било могућно само у том случају, ако се састане са Џое Ноксом. Овај меч зависио је од Дипреа, који је Црнца везао уговором.

За време ручка разговор се кретао о безначајним стварима. Дипре је био велики гурман и није могао а да не похвали изванредан укус свога најновијег противника, који је заиста саставио мени какав би задовољио сваког пробирача.

Мало боље расположен, али још у век резервисан, Дипре се завалио у столицу, извадио своју дебелу цигару, одгризао јој врх својим снажним зубима и запалио је. Избацујући прве колутове дима сркао је задовољно врућу кафу.

– Је ли састављен програм за нову сезону? – отпочео је Гастон шкакљив разговор.

Отежући речи Дипре је одговорио размишљајући:

– Углавном јесте. Све категорије су попуњене, сем полутешке. Ове зиме имаћемо изванредне борбе на рингу.

Гастон је избацио прву гранату:

– Зар има бољег сусрета од меча Џое Нокс – Мишел Крише?

Дипре је извадио из уста дебелу цигару, леву руку забацио натраг, одупро се још јаче о столицу, тако да је зашкрипела под његовом тежином, скупио је усне и лукаво жмиркао ситним очима.

– Охо, ви далеко циљате... До Џос Нокса треба прескочити још теже препоне... – Не бори се тек тако за светски шампионат.

Али Гастон је био спреман на такав одговор.

– Ја говорим о шлагеру сезоне. Не треба да је човек видовит, па да зна да ће меч, који ће изазвати највеће интересовање, који ће претстављати сензацију каква се не памти од повлачења Жоржа Карпантјеа са ринга, бити сусрет између Џое Нокса и Мишела Кришеа. Ви то врло добро знате као и ја. Што се тиче препона, Мишел ће их скршити као од шале. То је само ордевр за спортске гурмане у току зимске сезоне.

– Зар баш тако, – подругљиво је рекао Дипре. – Није, међутим, тако лако победити Франциса, Клодијеа, Астона... – А онда тек долази Шарл Тенизе...

Гастон га је прекинуо енергичним покретом руке:

– Шарл Тенизе, да, он је прва препрека. Ови остали опадају. Не долазе у обзир.

– Како то? – изненадио се Дипре.

– После Можијеа долази на ред Шарл Тенизе. Зар мислите да се враћамо унатраг, као ракови! Мишел је тукао најбољег боксера прве серије нок-аутом. То је Можије. Сада долази на ред првак Француске. После њега првак Европе. А онда Џое Нокс.

Славни менаџер је нервозно добовао прстима по столу. Онда се одлучио:

– У реду, нека буде како ти кажеш. Али треба победити Шарла Тениза. Он је моментално најбољи боксер у Француској полутешке категорије.

Гастон је прихватио игру речи.

– Да, тачно је, али после Џое Нокса и Мишела Кришеа. Уосталом, чему да се препиремо око тога. Борба ће одлучити који је од њих двојице бољи.

Дипре се замислио, рачунајући вешто у себи, а затим је рекао:

– Добро, отворићемо сезону у Ваграму с мечом Крише – Тенизе.

Али Гастон је одмах одбио тај предлог:

– Не. Тај меч одржаће се у Палати спорта. Иначе не пристајем.

Дебело тело нагнуло се напред, а образи му се затресли од беса. Лице му је постало пепељасто сиво од једа. Па ипак, Дипре је успео да се обузда. Рекао је помирљиво:

– Онда ће Крише морати да боксује још један меч у Ваграму. На почетку сезоне. Ваграм мора да добије јачу борбу.

Гастон се више није опирао:

– У реду, али његов противник мора да буде странац. С домаћим боксерима је пречистио. Натраг се не може.

Дипре је увидео да је наишао на достојног противника. Овај Гастон је знао шта хоће. Тешко је било подвалити му.

– У реду, склопићемо онда уговор за целу сезону. Одлично си бранио интересе свога досадашњег пулена и ја ћу му то рећи првом приликом.

– Свог бившег пулена? – поновио је Гастон и насмејао се дискретно.

– Па наравно, пошто ми га уступаш. Склопићу с њим уговор на три године. Ти ћеш, као што смо се договорили, добити десет хиљада франака.

Дипреове очи нису се скидале са Гастоновог лица. Густе облаци гомилали су се у ваздуху. Све је мирисало на буру.

– Нисмо се ништа договорили о томе, – отсечно је рекао Гастон. – Ја сам само обећао Пјеру да ћу размислити о вашем предлогу. И размислио сам.

– Па?..

– Мада је понуда веома примамљива, не пристајем. Мишел Крише постао ми је као син. Нећу га испуштати докле год боксује, па ма шта се догодило.

Дипре је стегао песнице и зашкрипао зубима. Гастон се уплашио да не скочи и удари га, толико је био раздражен. Зато је покушао да га умири.

– Али то не значи, да не можемо да направимо посао. Шта више, ја бих волео радије с вама да радим него са другима, рецимо са Хокинсом.

Претња је деловала. Дипре је увукао главу међу рамена и опет се завалио у столицу, брекћући од умора. Хокинсово име било је довољно да га стиша. Противник је располагао врло јаким адутима у рукама и требало је пажљиво играти с њим. Прогунђао је љутито:

– У том случају можеш да кажеш „адио“ титули светског првака. Џое Нокс имам ја у рукама, а не Хокинс.

Дашао је тренутак да Гастон одапне своју најопаснију стрелу.

– Џое Нокс је везан уговором за вас само за мечеве у Француској. Хокинс, међутим, обећава сусрет са Ноксом у Лондону. Ви то не можете да спречите. Добићете својих 33%, који вам припадају од хонорара за мечеве у иностранству. То вам припада по уговору.

Дипре је снажно лупио песницом о сто.

– Џое неће боксовати изван Француске, ако ја на то не пристанем.

– Зар сте убеђени у то? Ја нисам. Све зависи од тога каква ће му сума бити понуђена. А ако терамо инат један другоме, ја сам вољан да Мишел боксује у Лондону за малу суму новаца само да би Џое Нокс добио што већу награду. А када освојимо титулу, првака света, онда је ситуација у нашим рукама. Зато је боље да се не свађамо. Зар не увиђате то? А што се мене тиче, понављам:

– Више волим с вама да радим него са Хокинсом.

Дипре је осећао како га све више избијају из седла. Све је било уперено против њега. Осећао се спутан и немоћан, први пут од како се бави овим послом. Сада се горко кајао што није уништио Мишела Кришеа на почетку његове каријере. Сада му не би сметао. Вешта игра Гастонова постала му је јасна. Пре неколико месеци Мишел Крише није значио ништа у боксерском свету и Гастон је погнуте главе пристајао на све услове. И он, будала, није прозрео на време тај план. Гастон је чекао да се његов пулен пробије, да стекне популарност, да постане славан, па онда да поставља услове. Ђаволски план, коме је све ишло на руку, подупирало га, као да се цео свет заверио против њега, Дипреа.

– Па шта предлажеш? – застењао је.

– Пристајем да потпишем уговор за три меча: с неким странцем у Ваграму на почетку сезоне, са Шарлом Тенизе у Палати спорта и са Џое Ноксом за титулу првака света полутешке категорије.

– Али треба прво твој момак да победи Густава Бота.

(Наставиће се)

Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Izbijen iz sedla...

(26)

– Pogledao je na sat. Imao je još vremena do ručka. Morao je da se prošetala. Nije sumnjao da, će Dipre doći na sastanak. Uživao je zamišljajući staroga vuka kad dozna za njegovu poruku. Ako ga ne udari kap ručaće s njim zajedno kod „Dva franka“. Jer Gaston je počeo da vraća šamare koje je primao u kancelariji slavnoga menadžera. Sada je bio Dipre taj, koji nije mogao da bira. On koji je navikao da svi dolaze njemu, da skrušeno primaju njegove uslove, da se povinjavaju njegovoj volji, da igraju kako on svira, morao je da dođe na sastanak s Gastonom tamo gde mu je to bilo određeno. On je morao da prima uslove umesto da ih postavlja. Doživeti tako nešto zaista je bilo vredno boriti se.

Gaston je nakrivio malo šešir, kicoški, isprsi se i pevajući tiho kroz stisnute zube produžio svoju šetnju.

GLAVA ČETRNAESTA Izbijen iz sedla

Gostionica kod „Dva franka“ bila je mala kafanica, smeštena u jednoj stračari u ulici Pital, spljoštena između dve palate, iako uvučena, tako da je bila zaklonjena i nije se lako primećivala. Kafana se sastojala od jedne jedine prostorije, nešto veće od dve obične sobe. Svega nekoliko stolova bilo je smešteno u ovom malom prostoru. Kelneraja nije bilo, već su kelneri, služeći goste, donosili jelo i piće iz susedne prostorije.

Iako ovako neugledna i zabačena kafana kod „Dva franka“ bila je čuvena u to vreme u Parizu i privlačila je baš zbog ovakvog svog originalnog izgleda. Ona je podsećala na stari Pariz i budila uspomene na život iz prošlog stoleća.

Kod „Dva franka“ vino je bilo dobro, a jela izvrsna. Zato je u podne bilo teško dobiti mesto. Ali Gaston se zato nije brinuo. Od kako se Miloš nalazio na selu on je stalno ručavao u ovoj kafanici i za njega je sto uvek bio rezervisan.

Kao obično Gaston je došao oko jednog sata i prvo svratio u kujnu, da se pozdravi sa gazdaricom. Krčmar je bio njegov drug iz detinjstva i zato se Gaston osećao u ovoj kafanici kao kod svoje kuće. Pošto je naručio ručak i rekao da ima gosta, seo je za svoj sto i raširio najnovije izdanje Pari soara. Pred njim penušala se čaša piva. S najvećim zadovoljstvom Gaston je čitao članak pred početak nove bokerske sezone. Iznenadio se kad je ugledao vest o gostovanju u Milanu. Sve je to. međutim, išlo njemu u prilog i zato je spokojno očekivao razvoj događaja.

Bilo je skoro pola dva, kada se na vratima ukaza punačka figura Diprea. Prilazio je klataći se, noseći s mukom svojih sto kilograma, brekćući pri svakom koraku, provlačeći se s mukom između stolova.

Ugledavši ga Gaston se ljubazno nasmeši. Dipre mu je prilazio namršten, skupljenih obrva, mereći ga oštro svojim sitnim, lukavim očima. Ispružio mu ruku i svalio se na stolicu.

– Pivo ili nešto drugo? – pitao je Gaston.

Dipre je zatresao glavom, odbijajući.

– Ne pijem ništa pre jela. Gladan sam kao vuk.

A zatim je dodao, podižući obrve:

– Da si me ma gde zvao na neko drugo mesto ne bih došao. Ali kod „Dva franka“ dobro se jede.

Bilo je opravdanje poraza, ali se Gaston na to nije osvrtao. Naredio je kelneru da donese ordevr. Čitali su. Izbegavali su da otpočnu razgovor o poslu. Dipre je majstorski skrivao svoju zlovolju i ničim nije pokazivao da je unižen što je pristao da dođe na sastanak. Gaston se, međutim, nije dao prevariti. On je znao da se iza maske ravnodušnosti krije razbešnjena životinja, koja je s mukom savlađivala svoju srdžbu. Morao je da bude veoma oprezan i taktičan. Protivnik je opasan i lukav. A njemu je bilo stalo da ga podvrgne svojoj volji. Jer Gaston je znao da sve ipak zavisi od Diprea. Bez njegove pomoći Mišel je bio izgubljen za Pariz. Svi Gastonovi planovi vrteli su se, međutim, oko Palate sporta. On je želeo da Mišel ostane u Parizu i da pokuša da osvoji titulu prvaka sveta, a to je bilo moguće samo u tom slučaju, ako se sastane sa Džoe Noksom. Ovaj meč zavisio je od Diprea, koji je Crnca vezao ugovorom.

Za vreme ručka razgovor se kretao o beznačajnim stvarima. Dipre je bio veliki gurman i nije mogao a da ne pohvali izvanredan ukus svoga najnovijeg protivnika, koji je zaista sastavio meni kakav bi zadovoljio svakog probirača

Malo bolje raspoložen, ali još uvek rezervisan, Dipre se zavalio u stolicu, izvadio svoju debelu cigaru, odgrizao joj vrh svojim snažnim zubima i zapalio je. Izbacujući prve kolutove dima srkao je zadovoljno vruću kafu.

– Je li sastavljen program za novu sezonu? – otpočeo je Gaston škakljiv razgovor.

Otežući reči Dipre je odgovorio razmišljajući:

– Uglavnom jeste. Sve kategorije su popunjene, sem poluteške. Ove zime imaćemo izvanredne borbe na ringu.

Gaston je izbacio prvu granatu:

– Zar ima boljeg susreta od meča Džoe Noks – Mišel Kriše?

Dipre je izvadio iz usta debelu cigaru, levu ruku zabacio natrag, odupro se još jače o stolicu, tako da je zaškripela pod njegovom težinom, skupio je usne i lukavo žmirkao sitnim očima.

– Oho, vi daleko ciljate... Do Džos Noksa treba preskočiti još teže prepone... – He bori se tek tako za svetski šampionat.

Ali Gaston je bio spreman na takav odgovor.

– Ja govorim o šlageru sezone. Ne treba da je čovek vidovit, pa da zna da će meč, koji će izazvati najveće interesovanje, koji će predstavljati senzaciju kakva se ne pamti od povlačenja Žorža Karpantjea sa ringa, biti susret između Džoe Noksa i Mišela Krišea. Vi to vrlo dobro znate kao i ja. Što se tiče prepona, Mišel će ih skršiti kao od šale. To je samo ordevr za sportske gurmane u toku zimске sezone.

– Zar baš tako, – podrugljivo je rekao Dipre. – Nije, međutim, tako lako pobediti Francisa, Klodijea, Astona... – A onda tek dolazi Šarl Tenize...

Gaston ga je prekinuo energičnim pokretom ruke:

– Šarl Tenize, da, on je prva prepreka. Ovi ostali otpadaju. He dolaze u obzir.

– Kako to? – iznenadio se Dipre.

– Posle Možijea dolazi na red Šarl Tenize. Zar mislite da se vraćamo unatrag, kao rakovi! Mišel je tukao najboljeg boksera prve serije nok-autom. To je Možije. Sada dolazi na red prvak Francuske. Posle njega prvak Evrope. A onda Džoe Noks.

Slavni menadžer je nervozno dobio prstima po stolu. Onda se odlučio:

– U redu, neka bude kako ti kažeš. Ali treba pobediti Šarla Teniza. On je momentalno najbolji bokser u Francuskoj poluteške kategorije.

Gaston je prihvatio igru reči.

– Da, tačno je, ali posle Džoe Noksa i Mišela Krišea. Uostalom, čemu da se prepiremo oko toga. Borba će odlučiti koji je od njih dvojice bolji.

Dipre se zamislio, računajući vešto u sebi, a zatim je rekao:

– Dobro, otvorićemo sezonu u Vagramu s mečom Kriše – Tenize.

Ali Gaston je odmah odbio taj predlog:

– Ne. Taj meč održaće se u Palati sporta. Inače ne pristajem.

Debelo telo nagnulo se napred, a obrazi mu se zatresli od besa. Lice mu je postalo pepeljasto sivo od jeda. Pa ipak, Dipre je uspeo da se obuzda. Rekao je pomirljivo:

– Onda će Kriše morati da boksuje još jedan meč u Vagramu. Na početku sezone. Vagram mora da dobije jaču borbu.

Gaston se više nije opirao:

– U redu, ali njegov protivnik mora da bude stranac. S domaćim bokserima je prečistio. Natrag se ne može.

Dipre je uvideo da je naišao na dostojnog protivnika. Ovaj Gaston je znao šta hoće. Teško je bilo podvaliti mu.

– U redu, sklopićemo onda ugovor za celu sezonu. Odlično si branio interese svoga dosadašnjeg pulena i ja ću mu to peći prvom prilikom.

– Svog bivšeg pulena? – ponovio je Gaston i nasmejao se diskretno.

– Pa naravno, pošto mi ga ustupaš. Sklopiću s njim ugovor na tri godine. Ti ćeš, kao što smo se dogovorili, dobiti deset hiljada franaka.

Dipreove oči nisu se skidale sa Gastonovog lica. Gusti oblaci gomilali su se u vazduhu. Sve je mirisalo na buru.

– Nismo se ništa dogovorili o tome, – otsečno je rekao Gaston. – Ja sam samo obećao Pjeru da ću razmisliti o vašem predlogu. I razmislio sam.

– Pa?..

– Mada je ponuda veoma primamljiva, ne pristajem. Mišel Kriše postao mi je kao sin. Neću ga ispuštati dokle god boksuje, pa ma šta se dogodilo.

Dipre je stegao pesnice i zaškripao zubima. Gaston se uplašio da ne skoči i udari ga, toliko je bio razdražen. Zato je pokušao da ga umiri.

– Ali to ne znači, da ne možemo da napravimo posao. Šta više, ja bih voleo radije s vama da radim nego sa drugima, recimo sa Hokinsom.

Pretnja je delovala. Dipre je uvukao glavu među ramena i opet se zavalio u stolicu, brekćući od umora. Hokinsovo ime bilo je dovoljno da ga stiša. Protivnik je raspolagao vrlo jakim adutima u rukama i trebalo je pažljivo igrati s njim. Progundao je ljutito:

– U tom slučaju možeš da kažeš „adio“ tituli svetskog prvaka. Džoe Noksa imam ja u rukama, a ne Hokins.

Dašao je trenutak da Gaston odapne svoju najopasniju strelu.

– Džoe Noks je vezan ugovorom za vas samo za mečeve u Francuskoj. Hokins, međutim, obećava susret sa Noksom u Londonu. Vi to ne možete da sprečite. Dobićete svojih 33%, koji vam pripadaju od honorara za mečeve u inostranstvu. To vam pripada po ugovoru.

Dipre je snažno lupio pesnicom o sto.

– Džoe neće boksovati izvan Francuske, ako ja na to ne pristanem.

– Zar ste ubeđeni u to? Ja nisam. Sve zavisi od toga kakva će mu suma biti ponuđena. A ako teramo inat jedan drugome, ja sam voljan da Mišel boksuje u Londonu za malu sumu novaca samo da bi Džoe Noks dobio što veći nagradu. A kada osvojimo titulu, prvaka sveta, onda je situacija u našim rukama. Zato je bolje da se ne svađamo. Zar ne uviđate to? A što ce mene tiče, ponavljam:

– Više volim s vama da radim nego sa Hokinsom.

Dipre je osećao kako ga sve više izbijaju iz sedla. Sve je bilo upereno protiv njega. Osećao se sputan i nemoćan, prvi put od kako se bavi ovim poslom. Sada se gorko kajao što nije uništio Mišela Krišea na početku njegove karijere. Sada mu ne bi smetao. Vešta igra Gastonova postala mu je jasna. Pre nekoliko meseci Mišel Kriše nije značio ništa u bokferskom svetu i Gaston je pognute glave pristajao na sve uslove. I on, budala, nije prozreo na vreme taj plan. Gaston je čekao da se njegov pulen probije, da stekne popularnost, da postane slavan, pa onda da postavlja uslove. Đavolski plan, kome je sve išlo na ruku, podupiralo ga, kao da ce ceo svet zaverio protiv njega, Diprea.

– Pa šta predlažeš? – zastenjao je.

– Pristajem da potpišem ugovor za tri meča: s nekim strancem u Vagramu na početku sezone, sa Šarlom Tenize u Palati sporta i sa Džoe Noksom za titulu prvaka sveta poluteške kategorije.

– Ali treba prvo tvoj momak da pobedi Gustava Bota.

(Nastaviće se)